

Î N C H E I E R E

29 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Vacarciuc Mihail,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vacarciuc Mihail împotriva Ministerului Educației al Republicii Moldova cu privire la restabilirea în serviciu,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 20 august 2015 Vacarciuc Mihail a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Educației al Republicii Moldova cu privire la restabilirea în serviciu.

În motivarea acțiunii a menționat că, la data de 04 februarie 2008 a fost angajat în funcția de director al Școlii de meserii nr.9 din or. Fălești, iar la data de 01 august 2008 contractul individual de muncă a fost prelungit pînă la data de 02 iulie 2010.

Susține că, ulterior a continuat să activeze în aceeași funcție, dar pentru o perioadă nedeterminată, însă prin ordinul nr.79-p din 23 martie 2015, s-a încetat contractul individual de muncă, prin concediere, luînd cunoștință de ordin, la data de 24 martie 2015.

Afirmă că, la concediere au fost ignorate prevederile art.81 alin.(1) din Codul muncii, din care motive consideră că a fost concediat ilegal și urmează a fi restabilit în funcție.

Solicită restabilirea în funcție de director al Școlii de meserii nr.9 din or. Fălești.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 01 octombrie 2015, s-a respins acțiunea ca tardivă.

Prima instanță a reținut că, Vacarciuc Mihail a luat cunoștință de conținutul ordinului nr.79-p din 23 martie 2015 la data de 24 martie 2015, adresîndu-se în instanța de judecată la data de 20 august 2015, a omis termenul de prescripție prevăzut la dispoziția art.355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016 s-a respins apelul declarat de Vacarciuc Mihail și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 01 octombrie 2015, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Vacarciuc Mihail împotriva Ministerului Educației al Republicii Moldova

cu privire la restabilirea în serviciu.

La data de 12 mai 2016, Vacarciuc Mihail a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2016, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a reiterat motivele de fapt ale pricinii susținând că instanțele inferioare au interpretat în mod eronat legea și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Consideră că, acțiunea nu este prescrisă deoarece la momentul eliberării din funcție termenul de adresare în instanța de judecată era de un an, dar nu de 3 luni.

Susține că, nu a omis termenul de adresare în instanță și de aceea nu era necesar de a solicita să fi repus în termen, invocând că anterior, la data de 24 iunie 2015 s-a adresat cu aceeași cerere, însă prin încheiere judecătorească a fost restituită pentru neînlăturarea în termen a neajunsurilor, recepționată la data de 31 iulie 2015, fapt confirmat prin certificatul eliberat de oficiul poștal Fălești nr.186 din 04 august 2015.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen în condițiile în care din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului a deciziei instanței de apel pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului.

Argumentele invocate în recurs precum că, acțiunea nu este prescrisă deoarece la momentul eliberării din funcție termenul de adresare în instanța de judecată era de un an, dar nu de 3 luni, nu pot fi reținute, deoarece art.355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii a fost modificat prin Lege pentru modificarea și completarea Codului muncii al Republicii Moldova nr. 168 din 09 iulie 2010, avînd redacția, cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată în termen de 3 luni de la data cînd salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său.

Afirmațiile precum că, nu a omis termenul de adresare în instanță și de aceea nu era necesar de a solicita să fi repus în termen, invocînd că anterior, la data de 24 iunie 2015 s-a adresat cu aceeași cerere, însă prin încheiere judecătorească a fost restituită pentru neînălăturarea în termen a neajunsurilor, recepționată la data de 31 iulie 2015, fapt confirmat prin certificatul eliberat de oficiul poștal Fălești nr.186 din 04 august 2015, nu pot fi reținute, deoarece sunt declarative, or la materialele cauzei lipsesc înscrisurile în acest sens.

Mai mult, omiterea termenului de adresare în instanță îi este opozabilă recurentului, or art.27 alin. (1) din Codul de procedură civilă stipulează că, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanților la proces, în primul rînd a părților, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecării, precum și de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea și mijloacele procedurale de apărare.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității hotărîrilor instanțelor inferioare.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vacarciuc Mihail, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Vacarciuc Mihail se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan